

Arrest

nr. 239 280 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SAEYVOET
Bourlastraat 3 / 48 (2de verd.)
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SAEYVOET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 6 maart 2020 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 maart 2020 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer :

Naam: D.

Voornaam: K.

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: s.

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Gekend in de gevangenis als zijnde : I. S., geboren te S. op (...) 1986, onderdaan van Macedonië.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 15.04.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren behalve 3 maand. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapens : vervaardiging, herstelling, handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen, feiten waarvoor hij op 18.11.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 3 jaren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan de poging tot uitgifte van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbewijzen, of aan de poging tot invoering ervan in België (meermaals), feiten waarvoor hij op 06.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 200 uren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, valsheid in geschriften en oplichting, feiten waarvoor hij op 26.03.2013 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf , belaging, feiten waarvoor hij op 09.03.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden. Betrokkene tekende hiertegen verzet aan bij zowel de correctionele rechtbank van Gent als het Hof van Beroep te Gent, beiden verzoekschriften werd onontvankelijk verklaard.

Betrokkene werd op 29.12.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor diefstal, poging tot wanbedrijf, bendevormingdeelname, feiten waarvoor hij mogelijks kan veroordeeld worden. Betrokkene heeft op 18.02.2020 zijn borg betaald.

Gezien de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 06.01.2020 gehoord door de migratieambtenaar maar verleende geen medewerking en toonde zich niet bereid om de vragenlijst recht om gehoord te worden in te vullen en te ondertekenen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis van enkele familieleden waaronder zijn ouders, broer, zus, echtgenote en 2 kinderen. De moeder, zus en kinderen van betrokkene zijn houder van de Belgische nationaliteit. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in België huwde op 20.07.2007 met de Belgische onderdane S. I. Naar aanleiding hiervan deed hij op 23.07.2007 een aanvraag tot vestiging. Dit verzoek werd ingewilligd en betrokkene werd op 16.01.2008 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 24.12.2012. Uit dit huwelijk werden 3 kinderen geboren. De echtgenote van betrokkene werd op 30.10.2012 afgeschreven naar het buitenland en zou momenteel samen met de kinderen in Duitsland verblijven. Rond de periode dat de echtgenote van betrokkene afgeschreven werd naar Duitsland, verdween ook de betrokkene van het Belgisch grondgebied. Betrokkene zelf werd dan ook op 27.08.2012 afgevoerd van ambtswege. Verder blijkt dat de Macedonische instanties op 16.12.2019 een paspoort afgegeven hebben aan de betrokkene, waarmee hij op 17.12.2019 België binnenreisde. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat de betrokkene een gezinsleven had op het Belgisch grondgebied in de zin van artikel 8 EVRM.

Betreffende de band met zijn moeder dient opgemerkt te worden dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het hebben van kinderen met de Belgische nationaliteit de betrokkene er ook niet van weerhouden heeft om op regelmatige basis strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van de betrokkene. Huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en wanneer een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie van de betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen de betrokkene vanuit Duitsland of vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Macedonië of elders.

Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Het administratief bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

De raadsman van betrokkene heeft ons op 03.03.2020 gecontacteerd met de melding dat betrokkene vroeger wenst te vertrekken. Betrokkene ondertekende op 13.02.2020 een vrijwillige vertrekverklaring.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. De ouders van betrokkene hebben op 30.03.1999 samen met hun kinderen internationale bescherming aangevraagd. Deze procedure werd op 15.09.2010 afgesloten door een negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige verblijfsvergunning en hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

Op 12 maart 2020 wordt de verzoeker, in uitvoering van de bijlage 13septies, verwijderd naar zijn land van herkomst.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3, lid 7, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing van 06/03/2020 tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar voor het volledige Schengengrondgebied.

De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dus dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de band van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval. Verweerster moet de duur van het inreisverbod motiveren. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Artikel 74/11 al. 1 Vreemdelingenwet stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu wordt artikel 74/1 I, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet gehanteerd opzichthens Verzoeker dewelke het volgende stelt:

"De duur van het inreisverbod worde vastgesteld door rekening te houden niet de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...) ”,

Aangezien inzake de schending van de openbare orde wenst Verzoeker op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als ‘actueel gevaar.’

Verzoeker werd terzake op 29/12/2019 enkel aangehouden, waarvan het gerechtelijk onderzoek nog lopende is en waarvoor verzoeker tot op heden nog geen in kracht van gewijsde veroordeling bij vonnis of arrest heeft opgelopen.

Dat bovendien deze feiten van 29/12/2019 betwist zijn.

Dat Verzoeker echter geenszins enige intentie heeft zich te onttrekken aan de Belgische strafuitvoering.

Aangezien zelfs een “goed voorziene” veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een tijdelijk verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang.

Aangezien uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende redenering van het Europees Hof van justitie heeft overgenomen:

"Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast “ (Zie HvJ C-503/03 van 31 januari 2006, nr. 46 en RVV, arrest nr.24.006 van 2 maart 2009.).

Het louter aanhalen van het feit dat Verzoeker vroeger vele jaren geleden veroordeeld werd) toont niet aan dat verzoeker een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Temeer dat er in hoofde van Verzoeker ook niet door een in kracht van gewijsde vonnis of arrest geoordeeld werd of Verzoeker schuldig is. Zolang er geen definitieve veroordeling is voor de feiten van 29/12/2019, geldt het vermoeden van onschuld dat gewaarborgd wordt door artikel 6.2 HVRM.

Het vermoeden van onschuld is een rechtstreeks voortvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging. Verzoeker wijst op artikel 6.2 EVRM dat luidt als volgt: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt".

Door her vermoeden van onschuld dient Verzoeker niets te bewijzen en zelfs niet op enigerlei wijze deel te nemen aan de bewijsvoering of aan de ontdekking van de waarheid. Het vermoeden van onschuld wordt gewaarborgd onder meer door de tegenspraak die de beklaagde met betrekking tot de vaststellingen van de verbalisanten vermag te voeren, waaronder het al of niet objectief karakter van deze vaststellingen, en door de onpartijdigheid waarmee de rechter de bewijswaarde van deze vaststellingen beoordeelt (Cass. 4 februari 1997, A.C. 1997, nr. 62; 22 juni 1999, A.C. 1999, nr. 386).

Het doel van de processen-verbaal is zo dus de bewijslevering. De verbalisant zoekt, verzamelt en bewaart informatie betreffende misdrijven en hun daders, en geeft die door aan het bevoegde openbaar ministerie, die over een waaier aan mogelijkheden beschikt.

De behandeling en beoordeling van een strafzaak hangt bijgevolg in ruime mate af van de nauwkeurigheid, de volledigheid en de betrouwbaarheid van de processen-verbaal.

Doch, zonder vooruit te willen lopen moet Verzoeker concluderen dat er nog geen nieuwe uitspraak van deze zaak heeft plaatsgevonden voor het vonnisgerecht en dat er nog geen in een van kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest voorhanden is.

Bovendien verduidelijkt verweerster niet of er elementen voorhanden zijn in hoofde van Verzoeker die erop kunnen wijzen dat Verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag nog in de toekomst te continueren.

Verweerster dient niet enkel te verwijzen naar het feit dat hij voorheen werd veroordeeld tot een gevangenisstraffen), doch dient verweerster alle andere relevante stukken inzake de integratie/gezinsleven/medische gegevens van Verzoeker na te gaan en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van Verzoeker, aangezien desalniettemin alles op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de verblijfplaats van Verzoeker (2660 Hoboken (...)) die hij aan de rechtbank heeft doorgegeven, de diverse bezoeken aan diens zoon en kleinkinderen, heeft verweerster geen rekening gehouden met de concrete situatie van Verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen. R. tv. 1982 — 1983. 963.).

Aangezien het bestaan van een werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in casu niet aanwezig is in hoofde van Verzoeker om reden dat op het ogenblik van de bestreden beslissing Verzoeker zij bijgevolg onschuldig is tot het tegendeel wordt bewezen middels een kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest, wat in casu niet voorhanden is behoudens de opgesomde veroordeling bij verstek waartegen verzet werd aangetekend.

Verder stelt verweerster ten onrechte:

De betrokkene werd op 06.01.2020 gehoord door de migratieambtenaar maar verleende geen medewerking en toonde zich niet bereid om de vragenlijst recht om gehoord te worden in te vullen en te ondertekenen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis van enkele familieleden waaronder zijn ouders, broer, zus, echtgenote en 2 kinderen. De moeder, zus en kinderen van betrokkene zijn houder van de Belgische nationaliteit. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in België huwde op 20.07.2007 met de Belgische onderdane S. I. Naar aanleiding hiervan deed hij op 23.07.2007 een aanvraag tot vestiging. Dit verzoek werd ingewilligd en betrokkene werd op 16.01.2008 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 24.12.2012. Uit dit huwelijk werden 3 kinderen geboren. De echtgenote van betrokkene werd op 30.10.2012 afgeschreven naar het buitenland en zou momenteel samen met de kinderen in Duitsland verblijven. Rond de periode dat de echtgenote van betrokkene afgeschreven werd naar Duitsland, verdween ook de betrokkene van het Belgisch grondgebied. Betrokkene zelf werd dan ook op 27.08.2012 afgevoerd van ambtswege. Verder blijkt dat

de Macedonische instanties op 16.12.2019 een paspoort afgegeven hebben aan de betrokkene, waarmee hij op 17.12.2019 België binnenreisde. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat de betrokkene een gezinsleven had op het Belgisch grondgebied in de zin van artikel 8 EVRM.

Betreffende de band met zijn moeder dient opgemerkt te worden dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het hebben van kinderen met de Belgische nationaliteit de betrokkene er ook niet van weerhouden heeft om op regelmatige basis strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van de betrokkene. Huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en wanneer een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie van de betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen de betrokkene vanuit Duitsland of vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Macedonië of elders.

Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Het administratief bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

De raadsman van betrokkene heeft ons op 03.03.2020 gecontacteerd met de melding dat betrokkene vroeger wenst te vertrekken. Betrokkene ondertekende op 13.02.2020 een vrijwillige vertrekverklaring.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met volgende elementen, waarbij er ook een aantal foutief zijn:

- Verzoeker heeft wel medewerking verleend. Meer zelfs, de documenten om vrijwillig gedwongen te kunnen worden gerepatriëerd heeft verzoeker reeds in februari 2020 ondertekend. Bovendien was verzoeker voorstander om vervroegd te kunnen worden gerepatriëerd.
- Verzoeker is wel ook in het bezit van een geldig Macedonisch reispaspoort d.d. 16/12/2019
- Verzoeker heeft geen 3, 4 minderjarige kinderen samen met zijn Belgische echtgenote I. S.
- Verweerder vermeldt niet dat verzoeker wel degelijk geregistreerd staat op het adres van zijn gezin in Duitsland, meer bepaald te (...) (Stuk 4).

In feite kan men op basis van de stukken vaststellen dat verzoeker in tegenstelling tot wat verweerder beweert helemaal geen gezinsleven zou opbouwen in België. Integendeel, vrouw en kinderen wonen/werken/gaan naar school in Duitsland. Dat is het land en het gebied waar verzoeker zijn gezinsbelangen zich bevinden. Het inreisverbod dat verweerder uitvaardigde heeft een serieuze impact op verzoeker gezien het zich uitstrekt tot het volledige Schengengrondgebied, terwijl verzoeker helemaal geen interesse heeft om België te betreden, doch enkel Duitsland waar zijn gezinsbelangen lagen, zelfs voordat hij in België werd gearresteerd op 29/12/2019.

Op die manier is de beslissing van verweerder niet afdoende gemotiveerd gezien verweerder van oordeel is dat naast het bevel om het grondgebied te verlaten (waaraan verzoeker met vrijwillige instemming de vervroeging van een gedwongen repatriatie heeft gevraagd), het inreisverbod zich op basis van de gekende gegevens zich enkel had mogen beperken tot het grondgebied voor België.

Daarbij is het vreemd dat verweerster een inreisverbod oplegde voor het volledige Schengengrondgebied.

ER KAN OP BASIS VAN DEZE GEGEVENS GEEN ENKELE SCHENDING OF HET NEGEREN VAN EEN BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN WEERHOUDEN WORDEN IN HOOFDE VAN VERZOEKER. EEN INREISVERBOD VAN DRIE JAAR IS HIER DUS HELEMAAL NIET AAN DE ORDE!"

ER IS OP BASIS VAN HET INREISVERBOD WEL DEGELIJK EEN SCHENDING VAN HET PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKER IN DUITSLAND.

Als verzoeker zich in het Rijk begaf, dan was dit telkens duidelijk voor korte bezoekperiodes. Verzoeker mag dan steeds voor een duur van 90 dagen op een periode van 180 zoals voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen in het Rijk verblijven en is dat vrijgesteld van de visumplicht zonder de maximumduur van 90 dagen te overschrijden.

Ook het uittreksel uit het rijksregister toont onomstotelijk aan dat verzoeker sinds 27/08/2012 werd afgeschreven en geen officieel verblijf of belangen meer had in België. De enige periode dat verzoeker effectief in België verbleef en over verblijfskaart beschikte was in de periode 1999 — 2012 toen hij in België gehuwd is met I. S.

Na 27/08/2012 was een permanent verblijf niet meer nodig gezien verzoeker periodiek vanuit het buitenland nog afreisde naar België om op bezoek te komen. Verweerster houdt totaal geen rekening met het feit dat de belangen van verzoeker zich bevinden in een ander Schengenland, met name Duitsland. Dit is bijgevolg een duidelijke schending van artikel 8 van het E.V.R.M. dat het recht op respect voor het privé-en gezinsleven waarborgt. Met de vrijwillige instemming bij de gedwongen repatriatie weet verzoeker ook dat hij zich gedurende twee jaar niet meer naar België zal mogen begeven, gezien hij het risico loopt om onmiddellijk aangehouden te worden. Verzoeker is nooit meer van zinnens om naar België te komen, ook niet voor het bezoek van zijn moeder en/of andere familieleden. De belangen van verzoeker liggen enkel bij zijn vrouw en 4 minderjarige kinderen in Duitsland. Verzoeker moet toch minstens een inreisverbod krijgen dat zich enkel beperkt tot het Belgisch grondgebied. Hierdoor kan ook geen schending zijn voor de Belgische openbare orde.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verzoeker verwijst in het verlengde hiervan naar het arrest van de RvV d.d. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een in reisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heelt gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, eerste lid Vw. "

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien Verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering RvV 15 januari 2015. nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod. kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond"

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter*

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoeker in de aanhef van het middel gewag maakt van een schending van het legaliteitsbeginsel en van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat elke toelichting over de wijze waarop de bestreden beslissing deze rechtsregels zou schenden ontbreekt.

Het middel is op dit punt dan ook niet ontvankelijk.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toestaan.

De verzoeker meent evenwel dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° (...).

(...)"

Overeenkomstig het artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". Wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, legt de gemachtigde een inreisverbod op van "*maximum drie jaar*".

De verzoeker brengt in de eerste plaats een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting naar voor. Het spreekt voor zich dat hij hiermee nog geen schending aantoonst van de formele motiveringsplicht. De verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat "*dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de verblijfplaats van Verzoeker (2660 Hoboken (...)) die hij aan de rechtbank heeft doorgegeven, de diverse bezoeken aan diens zoon en kleinkinderen, heeft*

verweerder geen rekening gehouden met de concrete situatie van Verzoeker". Deze beweringen vinden echter geen enkele steun in het administratief dossier en de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd. Immers blijkt dat de verzoeker niet een adres in Hoboken opgaf, maar wel in Stekene, dat zijn zoon niet in België maar in Duitsland verblijft en dat de verzoeker geen kleinkinderen heeft, hetgeen overigens schier onmogelijk is daar zijn oudste kinderen (tweeling) zijn geboren in februari 2008 zodat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing slechts twaalf jaar oud waren. Verzoekers kritiek lijkt het resultaat te zijn van een slordig knip- en plakwerk uit een ander verzoekschrift en/of arrest (zie 's Raads arrest nr. 235 529 van 23 april 2020), en kan niet dienstig worden betrokken op de gegevens van de thans voorliggende zaak.

Waar de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar *"verweerder van oordeel is dat naast het bevel om het grondgebied te verlaten (waaraan verzoeker met vrijwillige instemming de vervroeging van een gedwongen repatriatie heeft gevraagd), het inreisverbod zich op basis van de gekende gegevens zich enkel had mogen beperken tot het grondgebied voor België"*, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verweerder van oordeel zou zijn dat het inreisverbod enkel tot het grondgebied van België zou moeten worden beperkt. Ook de stukken van het administratief dossier tonen aan dat in tegendeel een inreisverbod met Europese dimensie wordt opgelegd. De verzoeker werd immers SIS-geseind voor het hele Schengengrondgebied.

In zoverre de verzoeker met deze kritiek eigenlijk wil aangeven dat hijzelf van mening is dat een inreisverbod met nationale dimensie diende te worden opgelegd, gelet op zijn gezinsbelangen in Duitsland, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken geenszins blijkt dat de verzoeker in Duitsland over een verblijfstitel beschikt dat hem toelaat zijn gezinsleven aldaar te ontplooiën. Bovendien, ook al zou de verzoeker in Duitsland over een verblijfsrecht beschikken, dan dient erop te worden gewezen dat het thans bestreden inreisverbod werd afgeleverd, in toepassing van artikel 74/11, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, en dat de reden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, is terug te brengen op de vaststelling dat de verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoeker bevindt zich derhalve in een uitzonderingsgeval van artikel 6, lid 2, van de Terugkeerrichtlijn zodat de gemachtigde verplicht was een terugkeerbesluit op te leggen, gepaard met een inreisverbod met Europese dimensie (cf. RvS 21 oktober 2019, nr. 245.826). De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk waarom in zijn geval geen inreisverbod met Europese dimensie zou kunnen worden getroffen, en uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat wanneer de verwijdering zonder termijn voor vrijwillig vertrek wordt gelast om redenen van openbare orde, enkel een inreisverbod met Europese dimensie aan de orde is. De loutere mening van de verzoeker dat er een inreisverbod enkel voor België diende te worden opgelegd, betreft dan ook niet enkel een loutere opportunistische kritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is, maar zij gaat ook in tegen de wettelijke bepalingen terzake.

Ook overeenkomstig het *in casu* van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet is de gemachtigde in voorkomend geval verplicht om een inreisverbod op te leggen. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *"gepaard gaat met"* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dat er in principe een verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *"kan"* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *"de mogelijkheid"* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering.

De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de termijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de vermelding en feitelijke toelichting dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent de specifieke geldingsduur van het inreisverbod, alsook omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers geval.

De bestreden beslissing bevat hieromtrent de volgende motieven:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 15.04.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren behalve 3 maand. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapens : vervaardiging, herstelling, handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen, feiten waarvoor hij op 18.11.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 3 jaren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan de poging tot uitgifte van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbewijzen, of aan de poging tot invoering ervan in België (meermaals), feiten waarvoor hij op 06.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 200 uren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, valsheid in geschriften en oplichting, feiten waarvoor hij op 26.03.2013 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf , belaging, feiten waarvoor hij op 09.03.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden. Betrokkene tekende hiertegen verzet aan bij zowel de correctionele rechtbank van Gent als het Hof van Beroep te Gent, beiden verzoekschriften werd onontvankelijk verklaard.

Betrokkene werd op 29.12.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor diefstal, poging tot wanbedrijf, bendevoormingdeelname, feiten waarvoor hij mogelijks kan veroordeeld worden. Betrokkene heeft op 18.02.2020 zijn borg betaald.

Gezien de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 06.01.2020 gehoord door de migratieambtenaar maar verleende geen medewerking en toonde zich niet bereid om de vragenlijst recht om gehoord te worden in te vullen en te ondertekenen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis van enkele familieleden waaronder zijn ouders, broer, zus, echtgenote en 2 kinderen. De moeder, zus en kinderen van betrokkene zijn houder van de Belgische nationaliteit. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in België huwde op 20.07.2007 met de Belgische onderdane S. I. Naar aanleiding hiervan deed hij op 23.07.2007 een aanvraag tot vestiging. Dit verzoek werd ingewilligd en betrokkene werd op 16.01.2008 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 24.12.2012. Uit dit huwelijk werden 3 kinderen geboren. De echtgenote van betrokkene werd op 30.10.2012 afgeschreven naar het buitenland en zou momenteel samen met de kinderen in Duitsland verblijven. Rond de periode dat de echtgenote van betrokkene afgeschreven werd naar Duitsland, verdween ook de betrokkene van het Belgisch grondgebied. Betrokkene zelf werd dan ook op 27.08.2012 afgevoerd van ambtswege. Verder blijkt dat de Macedonische instanties op 16.12.2019 een paspoort afgegeven hebben aan de betrokkene, waarmee hij op 17.12.2019 België binnenreisde. Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat de betrokkene een gezinsleven had op het Belgisch grondgebied in de zin van artikel 8 EVRM.

Betreffende de band met zijn moeder dient opgemerkt te worden dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het hebben van kinderen met de Belgische nationaliteit de betrokkene er ook niet van weerhouden heeft om op regelmatige basis strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van de betrokkene. Huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde

superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en wanneer een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie van de betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen de betrokkene vanuit Duitsland of vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Macedonië of elders.

Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Het administratief bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

De raadsman van betrokkene heeft ons op 03.03.2020 gecontacteerd met de melding dat betrokkene vroeger wenst te vertrekken. Betrokkene ondertekende op 13.02.2020 een vrijwillige vertrekverklaring.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

(...)

Gezien de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de motieven, in weerwil van verzoekers beweringen, zeer specifiek zijn toegemeten op zijn persoonlijk geval en dat zij geenszins louter zijn terug te brengen op een eenvoudige verwijzing naar de eerdere veroordelingen. Waar de verzoeker verwijst naar zijn privé en- gezinsbelangen in Duitsland, merkt de Raad op dat de gemachtigde hieromtrent uitvoerig heeft gemotiveerd. Zo erkent de gemachtigde dat de bestreden beslissing een inmenging vormt op verzoekers gezins- en privéleven en stelt hij zich op het standpunt dat deze inmenging verantwoord kan worden aangezien deze noodzakelijk is ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. De gemachtigde voegt er nog aan toe dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven verder te onderhouden en dat zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen zodat ze hem vanuit Duitsland of vanuit België kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Macedonië of elders. De verzoeker maakt geheel niet aannemelijk waarom deze motieven niet afdoende zouden zijn.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing zelf, alsook de geldingstermijn ervan, onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hij hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker toont niet aan dat de opgenomen motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de duur van het inreisverbod of in het licht van de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond. Ook een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Verzoekers kritiek omtrent het vermoeden van onschuld, omtrent het foutieve karakter van de weergegeven motieven en omtrent een aantal elementen waarmee geen rekening zou zijn gehouden, heeft voorts geen betrekking op de formele motivering van de bestuurshandelingen, maar wel op de materiële motiveringsplicht en op de tevens aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze middelenonderdelen zullen dan ook worden onderzocht in het licht van de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de op de thans voorliggende rechtsverhouding toepasselijke rechtsregels, *in casu* artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft besloten om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, mede om reden dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoeker brengt hiertegen in dat hij op 29 december 2019 enkel werd aangehouden, dat het gerechtelijk onderzoek nog lopende is en dat er tot op heden nog geen in kracht van gewijsde gegane veroordeling voorligt. De verzoeker meent dat er, voor deze feiten, een vermoeden van onschuld geldt en hij stelt dat deze feiten betwist zijn.

De Raad wijst erop dat het vermoeden van onschuld een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard, maar wel een administratieve rechtshandeling. Het vermoeden van onschuld als algemeen rechtsbeginsel kan in dit verband dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Verder belet dit (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan innemen met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). In het administratief dossier kan het bevel tot aanhouding van 29 december 2019 worden teruggevonden. De onderzoeksrechter stelt vast dat in hoofde van de verzoeker ernstige aanwijzingen van schuld zijn voor poging tot diefstal en vereniging van misdaders. De aanhouding wordt bevolen aangezien deze volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid en aangezien de aanhouding gegrond is op feitelijke omstandigheden die de verzoeker eigen zijn, waarbij erop wordt gewezen dat het losschroeven van autowielen een acuut gevaar vormt voor de openbare veiligheid, dat het lucratief karakter van vermogensdelicten een ernstig recidivegevaar betreft en zulks niet in het minst ook gelet op het bijzonder gevulde strafregister van de verzoeker, wiens gebruik van een alias het onttrekkingsgevaar accentueert.

Met de blote en bijzonder vage bewering dat de feiten *“betwist zijn”* en dat hij geen intentie heeft om zich aan de Belgische strafuitvoering te onttrekken, maakt de verzoeker niet concreet dat de gemachtigde niet op goede gronden zou hebben besloten om het aanhoudingsmandaat mede in overweging te nemen in zijn vaststelling dat er van de verzoeker zijn gedragingen een gevaar uitgaat voor de openbare orde. Er mag bovendien niet uit het oog worden verloren dat de gemachtigde zich niet louter op dit aanhoudingsmandaat heeft gebaseerd, maar dat hij er tevens op heeft gewezen dat de verzoeker reeds in het verleden veelvuldig werd veroordeeld:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 15.04.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren behalve 3 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapens : vervaardiging, herstelling, handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen, feiten waarvoor hij op 18.11.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 3 jaren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan deelname aan de poging tot uitgifte van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbewijzen, of aan de poging tot invoering ervan in België (meermaals), feiten waarvoor hij op 06.12.2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 200 uren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, valsheid in geschriften en oplichting, feiten waarvoor hij op 26.03.2013 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf , belaging, feiten waarvoor hij op 09.03.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden. Betrokkene tekende hiertegen verzet aan bij zowel de correctionele rechtbank van Gent als het Hof van Beroep te Gent, beiden verzoekschriften werd onontvankelijk verklaard.”

Deze veroordelingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier (de eerstgenoemde veroordeling dateert evenwel van 15 april 2005 en niet van 15 april 2006, dit betreft een louter materiële vergissing die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoeker wel degelijk veroordeeld werd voor de genoemde feiten). Waar de verzoeker vermeldt dat hij verzet heeft aangetekend tegen het verstekvonnis, ziet hij over het hoofd dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de beiden verzoekschriften in verzet onontvankelijk werden verklaard. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de veroordeling van 9 maart 2016 niet definitief zou zijn.

Daar waar de verzoeker op 29 december 2019 nogmaals onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten van diefstal, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te wijzen op de herhaling van de feiten en de maatschappelijke impact ervan. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde niet enkel naar de veroordeling(en) in het verleden en naar het recente aanhoudingsmandaat verwezen om te besluiten dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt. De gemachtigde heeft blijkens de motieven van de bestreden beslissing immers heel duidelijk beschreven welke feiten de verzoeker in het verleden heeft gepleegd en voor welke feiten hij recent in verdenking werd gesteld. Verder heeft hij, en zulks op goede gronden, de nadruk gelegd op de herhaling van de feiten en op de maatschappelijke impact ervan en heeft hij op basis hiervan besloten dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Los van het gegeven dat de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de eerdere veroordelingen van de verzoeker, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker tevens dwaalt waar hij stelt dat de gemachtigde geen rekening hield met verzoekers integratie en zijn gezinsleven. Verder brengt de verzoeker geen enkel medisch gegeven bij en nog minder maakt hij concreet aannemelijk dat enig medisch gegeven relevant zou kunnen zijn bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde dat van zijn persoon uitgaat.

Hoewel de vaststelling van een actuele bedreiging voor de openbare orde in regel inderdaad vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, wijst de Raad erop “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten en uit het gegeven dat de betrokkene reeds heeft gerecidiveerd. Gelet op het feit dat de verzoeker zeer recent nog onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens diefstal en gelet op de eerdere veroordelingen wegens gelijkaardige feiten, kan *in casu* geen kennelijke onredelijkheid worden ontwaard in het besluit dat verzoekers gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. Dat de gemachtigde niet uitdrukkelijk heeft gemotiveerd dat de verzoeker de neiging vertoont om zijn gedrag in de toekomst verder te zetten, doet niets af aan de vaststelling dat de gemachtigde *in casu* in alle redelijkheid heeft geconcludeerd dat er van verzoekers gedrag een gevaar voor de openbare orde uitgaat.

De verzoeker betoogt vervolgens dat de gemachtigde een aantal zaken ten onrechte niet in rekening heeft genomen. Zo stelt hij dat hij wel medewerking heeft verleend aangezien hij de documenten voor vrijwillig vertrek reeds in februari 2020 ondertekend heeft en hij zelfs voorstander was om vervroegd te worden gerepatriëerd. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers akkoord voor een vrijwillige repatriëring en zijn wens om vroeger te vertrekken. In de bestreden beslissing werd immers als volgt gemotiveerd: *“De raadsman van betrokkene heeft ons op 03.03.2020 gecontacteerd met de melding dat betrokkene vroeger wenst te vertrekken. Betrokkene ondertekende op 13.02.2020 een vrijwillige vertrekverklaring.”* De vaststelling dat de verzoeker geen medewerking heeft verleend, slaat bovendien niet op de medewerking met de terugkeer, maar op zijn verzuim om mee te werken inzake het hoorrecht: *“De betrokkene werd op 06.01.2020 gehoord door de migratieambtenaar maar verleende geen medewerking en toonde zich niet bereid om de vragenlijst recht om gehoord te worden in te vullen en te ondertekenen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.”* Dat de verzoeker zich bereid verklaarde om daadwerkelijk te vertrekken, en zelfs vroeger dan de oorspronkelijk geplande datum, doet hieraan geen afbreuk.

Verder werd ook het gegeven dat de verzoeker over een geldig reispaspoort beschikte in rekening genomen. Hieromtrent werd immers als volgt gemotiveerd: *“Verder blijkt dat de Macedonische instanties op 16.12.2019 een paspoort afgegeven hebben aan de betrokkene, waarmee hij op 17.12.2019 België binnenreisde.”* De verzoeker dwaalt waar hij argumenteert dat geen rekening werd gehouden met zijn geldig nationaal reispaspoort.

Waar de verzoeker stelt dat hij geen drie, maar vier kinderen heeft, en dat de gemachtigde niet vermeldt dat hij geregistreerd staat op het adres van zijn gezin in Duitsland, kan de verzoeker de gemachtigde niet verwijten dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden. De verzoeker heeft immers, zoals hiervoor reeds werd aangegeven, niet meegewerkt aan het hoorrecht. Hoewel hij daartoe op 6 januari 2020 behoorlijk werd uitgenodigd door de diensten van de verweerder, heeft de verzoeker nagelaten om de specifieke elementen kenbaar te maken die relevant kunnen zijn ten aanzien van zijn verblijfstoestand en het opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie. De verweerder heeft zijn beoordeling dan ook naar best vermogen gebaseerd op de stukken die reeds in het administratief dossier aanwezig waren. Uit deze stukken, die verzoekers verblijf in België tot hij van ambtswege werd afgevoerd op 27 augustus 2012 en de recente bezoeken in de gevangenis betreffen, kan niet blijken dat de verzoeker vier kinderen heeft en dat hij zou zijn geregistreerd op het adres van zijn gezin in Duitsland. Bovendien werd verzoekers vierde kind, blijkens de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd, geboren op 24 september 2014 in Nederland. Er valt dan ook niet in te zien hoe de Belgische overheden, waar de verzoeker al reeds eind 2012 was afgeschreven, hiervan op de hoogte konden zijn. Aangezien de verzoeker het zelf niet nuttig heeft geacht om deze elementen kenbaar te maken aan de verweerder, kan op dit punt geen onzorgvuldige of ondeugdelijke besluitvorming worden vastgesteld.

Voorts wijst de Raad er nogmaals op dat het thans bestreden inreisverbod werd afgegeven op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, en de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dat aan de verzoeker, die vrijgesteld is van de visumplicht, niet kan worden verweten dat hij in het verleden een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, houdt enkel in dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet eveneens dat een inreisverbod van maximum drie jaar wordt opgelegd, dit in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De bepalingen in artikel 74/11, §1, tweede lid zijn echter geen cumulatieve voorwaarden en de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, volstaat reeds. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat een inreisverbod van drie jaar niet aan de orde zou zijn omdat de verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft geschonden of genegeerd.

De verzoeker dwaalt bovendien nogmaals waar hij stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zijn belangen zich in Duitsland bevinden. De verzoeker ziet immers volledig over het hoofd dat hieromtrent als volgt werd gemotiveerd:

“Voorts dient vastgesteld te worden dat het hebben van kinderen met de Belgische nationaliteit de betrokkene er ook niet van weerhouden heeft om op regelmatige basis strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van de betrokkene. Huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en wanneer een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie van de betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen de betrokkene vanuit Duitsland of vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Macedonië of elders.

Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.” (de Raad onderlijnt)

Met de loutere en boude bewering dat verzoekers belangen zich in Duitsland bevinden en dat er “bijgevolg” een duidelijke schending is van artikel 8 van het EVRM, maakt de verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de bovenstaande beoordeling niet redelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Waar de verzoeker argumenteert dat hij telkens 90 dagen op 180 dagen op het Schengengrondgebied kan verblijven, maakt hij geheel niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk aan deze verblijfsvoorwaarden, waarbij ook zijn verblijf in Duitsland moet in rekening worden genomen, voldeed op de datum van de bestreden beslissing. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde ten onrecht zou zijn uitgegaan van de vaststelling dat hij er niet aan heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Tot slot verwijst de verzoeker nog naar twee arresten van de Raad. Deze verwijzing is echter niet relevant. De arresten van de Raad kennen immers geen precedentenwerking en bovendien wordt, in tegenstelling tot de door de verzoeker geciteerde arresten, in de thans bestreden beslissing wel degelijk de individuele afweging opgenomen en heeft de gemachtigde geenszins gemotiveerd dat het inreisverbod kan worden opgeschort of ingetrokken indien de verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor de gezinshereniging.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de verweerder tot op geheel onbegrijpelijke wijze zou zijn gekomen tot de beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat de gemachtigde heeft erkend dat het bestreden inreisverbod een inmenging uitmaakt in verzoekers gezins- en privéleven (dat hij in Duitsland heeft opgebouwd). De gemachtigde geeft echter aan dat deze inmenging noodzakelijk is ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, gelet op het gevaar dat van verzoekers gedrag uitgaat. Hieraan wordt nog het volgende toegevoegd: *“Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er is geen onoverkomelijke hinderpaal*

om regelmatig contact te onderhouden, daar de familie van de betrokkene het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen de betrokkene vanuit Duitsland of vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Macedonië of elders.” Deze vaststellingen worden door de verzoeker op geen enkele wijze weerlegd.

De Raad wijst erop dat de eerbiediging van het recht op de bescherming van het gezins- en privéleven en het hoger belang van het kind niet absoluut is, zelfs niet bij maatregelen ten aanzien van een gevestigde vreemdeling. Wel is vereist dat de uitwijzing en het bijbehorende inreisverbod beantwoorden aan de wettigheids- en doelmatigheidsvereisten van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Binnen de grenzen, gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Aan de eerste twee voorwaarden is uiteraard voldaan. Meer nog, *in casu* is de verweerder zelfs verplicht om een inreisverbod met Europese dimensie op te leggen (zie *supra*), en beschikt de gemachtigde enkel over een discretionaire bevoegdheid om de duur van het inreisverbod te bepalen. Daarnaast kan niet worden betwist dat het vrijwaren van de openbare orde een legitiem doel is in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Staten beschikken wel over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. De proportionaliteitsvereiste impliceert dat er in elk geval een belangenafweging plaats moet vinden waarbij een "fair balance" wordt gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In casu wordt niet aangetoond dat de (niet verduidelijkte) contacten die de verzoeker in Duitsland heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat enkel door een langdurig verblijf, is op zich niet voldoende is om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk de belangen van de staat heeft afgewogen tegen de duurtijd van het inreisverbod. De verweerder heeft immers vastgesteld dat de verzoeker reeds meermaals werd veroordeeld, onder meer voor diefstal en dat hij zeer recent nog opnieuw onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten van diefstal. De gemachtigde oordeelde dat uit de herhaling en de maatschappelijke impact van de feiten blijkt dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoeker maakt bij zijn betoog omtrent artikel 8 van het EVRM volledige abstractie van deze vaststellingen. De verweerder motiveert verder dat aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden, zodat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. De verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat er geen concrete belangenafweging werd doorgevoerd.

De Raad kan dan ook enkel vaststelling dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing hem op disproportionele wijze zou raken in de door artikel 8 van het EVRM beschermde grondrechten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.6. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE